

“মৰমৰ সন্তানসকল — জ্ঞানৰ সাগৰ পিতা আহিছে — তোমালোক সন্তানসকলৰ সন্মুখত জ্ঞান নৃত্য কৰিবলৈ, তোমালোক বুদ্ধিমান সেৱাধাৰী হ’লে তেতিয়া জ্ঞানৰ নৃত্যও ভাল হ’ব”

প্ৰশ্ন: সংগমযুগত তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ ভিতৰত কোনটো অভিবুচি (অভ্যাস) গঠন কৰা?

উত্তৰ: স্মৃতিত থকাৰ। এইটোৱেই হৈছে আত্মিক অভিবুচি। এইটো অভিবুচিৰ লগে লগে তোমালোকে দিব্য আৰু অলৌকিক কৰ্মও কৰিব লাগে। তোমালোক হ’লা বৰাহ্মণ, তোমালোকে সকলোকে সৎ কথো নিশ্চয় শুনাব লাগে। সেৱা কৰাৰো তোমালোক সন্তানসকলৰ অভিবুচি থাকিব লাগে।

গীত: ধীৰজ ধৰ মনুৱা..... (ধৈৰ্য ধৰা হে মন.....)

ওঁম্ শান্তি। যিদৰে চিকিৎসালয়ত কাৰোবাৰ বেমাৰ হ’লে তেতিয়া ৰোগীয়ে দুখৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পোৱাৰ আশা ৰাখে। চিকিৎসকক সোধে অৱস্থা কেনেকুৱা, কেতিয়া এই বেমাৰ ভাল হ’ব? সেয়াতো সকলো হৈছে হৃদৰ (পাখিৰ) কথা। এয়া হ’ল বেহদৰ কথা। পিতা আহি সন্তানসকলক ৰায় দিয়ে। এয়াতো সন্তানসকলে জানি গৈছে যে যথাযথ সুখ আৰু দুখৰ খেল। এনেয়েতো তোমালোক সন্তানসকলৰ সৎযুগলৈ যোৱাতকৈও ইয়াত বেছি লাভ কিয়নো জানা যে এই সময়ত আমি ঈশ্বৰীয় কোলাত আছোঁ, ঈশ্বৰৰ সন্তান হওঁ। এই সময়ত আমাৰ বহুত উচ্চতকৈও উচ্চ গুপ্ত মহিমা আছে। মনুষ্য মাৎৰেই পিতাক শিৱ, ঈশ্বৰ, ভগৱান বুলিও কয়, কিন্তু নাজানে। আহবান কৰি থাকে। নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰিহে এনেকুৱা হৈছে। জ্ঞান আৰু অজ্ঞান, দিন আৰু ৰাতি। গায়ন কৰিও আহিছে কিন্তু তমোপ্ৰধান বুদ্ধি এনেকুৱা হৈ গৈছে যে নিজক তমোপ্ৰধান বুলি নাভাবেই। কাৰোবাৰ ভাগ্যত যদি পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ পাবলৈ আছে তেতিয়াহে বুদ্ধিত ধাৰণ হ’ব পাৰে। সন্তানসকলে জানে যে আমি একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছিলোঁ। এতিয়া পিতা আহিছে সেয়েহে কিমান প্ৰকাশ (জ্ঞান) পাইছোঁ। পিতাই যি জ্ঞান বুজায় সেয়া কোনো বেদ, শাস্ত্ৰ, প্ৰস্তাৱ আদিত নাই। সেইটোও পিতাই সিদ্ধ কৰি শুনায়। তোমালোক সন্তানসকলক ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ প্ৰকাশ (জ্ঞান) দিওঁ, সেয়া আকৌ প্ৰায় লোপ হৈ যায়। মোৰ অবিহনে আকৌ কোনেও এই জ্ঞান পাব নোৱাৰে, পুনৰ এই জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায়। বুজা যায় যে কলিযুগ অতীত হ’ল পুনৰ 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত পুনৰাবৃত্তি হ’ব। এয়া হ’ল নতুন কথা। এয়াতো শাস্ত্ৰবোৰত নাই।

পিতাইতো এই জ্ঞান সকলোকে একেদৰেই পঢ়ায়, কিন্তু ধাৰণা কৰাত কৰমানুসৰি হয়। কোনোবা ভাল সেৱাধাৰী সন্তান আহিলে তেতিয়া বাবাৰ নৃত্যও এনেকৈ চলে। নৰ্তকীৰ সন্মুখত বহুত অনুৰাগী দৰ্শক থাকিলে তেতিয়া তেওঁ আনন্দত বহুত ভাল নৃত্য কৰে। কম দৰ্শক বহি থাকিলে তেতিয়া সাধাৰণভাৱে অলপ নৃত্য কৰিব। বাঃ বাঃ কৰোঁতা বহুত হ’লে তেওঁৰো উৎসাহ বাঢ়িব। গতিকে ইয়াতো এনেকুৱা। মুৰুলী সকলো সন্তানে শূনে, কিন্তু সন্মুখত শূনাৰ কথাই বেলেগ নহয় জানো। এইটোও দেখুৱায় যে কৃষ্ণই নৃত্য কৰিছিল। নৃত্য কোনো সেয়া নহয়। বাস্তৱত হৈছে জ্ঞানৰ নৃত্য। শিৱবাবাই নিজে কয় যে মই জ্ঞানৰ নৃত্য কৰিবলৈ আহোঁ, মই জ্ঞানৰ সাগৰ। গতিকে ভাল ভাল সাৰকথা ওলায়। এয়া হ’ল জ্ঞানৰ মুৰুলী। কাঠৰ মুৰুলী (বাঁহী) নহয়। পতিত-পাৱন পিতা আহি সহজ ৰাজযোগ শিকাব নে কাঠৰ মুৰুলী বজাব? এইটো কাৰো খেয়ালত নাই যে পিতা আহি এনেকৈ ৰাজযোগ শিকায়। এতিয়া তোমালোকে জানা বাকী কোনো মনুষ্য মাৎৰেই বুদ্ধিত এইটো উদয় হ’ব নোৱাৰে। অহাসকলেও কৰমানুসৰি পদ পায়। যিদৰে কল্প পূৰ্বে কৰিছিল তেনেকৈয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকে। তোমালোকে জানা যে কল্প পূৰ্বৰ দৰে পিতা আহে, আহি সন্তানসকলক সকলো ৰহস্য খুলি কয়। কয় যে ময়ো বন্ধনত বান্ধ খাই আছোঁ। প্ৰত্যেকেই এই নাটকৰ বন্ধনত বান্ধ খাই আছে। যি কিছু সৎযুগত হৈছিল, সেয়াই পুনৰ হ’ব। কিমান অনেক প্ৰকাৰৰ যোনি (প্ৰজাতি) আছে। সৎযুগত জানো ইমানবোৰ যোনি থাকিব। তাততো কিছু ভিন্নতা থাকে। আকৌ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। যিদৰে ধৰ্মও বাঢ়ি গৈ থাকে নহয় জানো। সৎযুগততো নাছিল। যি সৎযুগত আছিল সেয়া আকৌ সৎযুগতহে দেখিব। সৎযুগত কোনো ছিঃ ছিঃ কৰ্দয় কৰা বস্তু থাকিব নোৱাৰে। সেই দেৱী-দেৱতাসকলক কয়েই ভগৱান-ভগৱতী। আৰু কোনো খণ্ডত কেতিয়াও কাকো ভগৱান-ভগৱতী (গড-গডেজ) বুলি ক’ব নোৱাৰে। সেই দেৱতাসকলে নিশ্চয় সৰ্বগত ৰাজ্য কৰিছিল। তেওঁলোকৰ চোৱা কিমান গায়ন আছে।

তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া ধৈৰ্য আহি গৈছে। তোমালোকে জানা মোৰ পদৱী কিমান উচ্চ বা কম। মই ইমান নম্বৰ পাই উত্তীৰ্ণ হ’ম। প্ৰত্যেকেই নিজক বুজিবতো পাৰে নহয় যে অমুকৈ ভাল সেৱা কৰি আছে। অৱশ্যে হয়, আগবাঢ়ি গৈ থাকোঁতে ধুমুহাও আহি যায়। পিতাইতো কয় যে সন্তানসকলৰ যাতে কোনো প্ৰকাৰৰ প্ৰহচাৰী, ধুমুহা আদি নাহে। ময়াই ভাল ভাল সন্তানসকলকো বগৰাই (অৱনমিত কৰি) দিয়ে। গতিকে পিতাই ধৈৰ্য ধৰিবলৈ কৈ থাকে, বাকী অলপ সময় আছে। তোমালোকে সেৱাও কৰিব লাগে। স্থাপনা হৈ গ’লে তেতিয়াতো যাবই লাগিব। এই ক্ষেত্ৰত এক চেকেণ্ডো আগ-পিছ হ’ব নোৱাৰে। এইটো ৰহস্য সন্তানসকলেহে বুজিব পাৰে। আমি নাটকৰ ভাৱীয়া, ইয়াত আমাৰ মুখ্য ভূমিকা আছে। ভাৰতৰ ওপৰতেই হৰা আৰু জিকাৰ খেল ৰচি থোৱা আছে। ভাৰতহে পাৱন আছিল। কিমান শান্তি, পৰিত্ৰতা

আছিল। এয়া কালিৰহে কথা। কালি আমিযেই ভূমিকা পালন কৰিছিলোঁ। 15 হাজাৰ বছৰৰ ভূমিকা সকলো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। আমি চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰি আহিছোঁ। এতিয়া পুনৰ বাবাৰ সৈতে যোগসূত্ৰ স্থাপন কৰোঁ, ইয়াৰ দ্বাৰাই খাদ (বিকাৰৰ লেপ) আঁতৰি যায়। পিতা স্মৃতিত আহিলে তেতিয়া উত্তৰাধিকাৰো নিশ্চয় স্মৃতিত আহিব। পোন-প্ৰথমে ‘অল্ফ’ক (পিতাক) জানিব লাগে। পিতাই কয়, তোমালোকে মোক জানিলে মোৰ দ্বাৰা সকলো জানি যাব। জ্ঞানতো বৰ সহজ, এক চেকেণ্ডৰ। তথাপিও বুজাই থাকে। সাৰ কথাবোৰ বুজাই থাকে। মুখ্য সাৰ কথা হ’ল মনমনাভৱ, ইয়াতেই বিঘিনি আছে। দেহ-অভিমান আহি গ’লে আকৌ অনেক প্ৰকাৰেৰে স্বাসবুধ হৈ যায়, তাৰপাছত যোগত থাকিবলৈ (যোগযুক্ত হ’বলৈ) নিদিয়। যিদৰে ভক্তিমৰ্গত কৃষ্ণৰ স্মৃতিত বহিলে তেতিয়া বুদ্ধি ক’ত ক’ত ভৰমি ফুৰে। ভক্তিত অনুভৱতো সকলোৰে আছে। এই জন্মৰ কথা। এইটো জন্মক জানিলে কিছু নহয় কিছু পূৰ্বৰ জন্মকো বুজিব পাৰে। সন্তানসকলৰ অভয়াস হৈ গৈছে – পিতাক স্মৰণ কৰাৰ। যিমান (পিতাক) স্মৰণ কৰা সিমান আনন্দ বাঢ়ে। তাৰ লগতে দিব্য অলৌকিক কৰ্মও কৰিব লাগে। তোমালোক বৰাহমণ। তোমালোকে সত্য়নাৰায়ণৰ কথা, অমৰ কথা শুনোৱা। মূল কথা এটা – য’ত সকলোখিনি আহি যায়। স্মৃতিৰেই বিৰ্কম বিনাশ হয়। এয়া এটাই আত্মিক অভিবুচি (অভয়াস)। পিতাই বুজায় যে জ্ঞানতো বৰ সহজ। কন্যাসকলৰ নামৰো গায়ন কৰা হৈছে। অধৰকুমাৰী, কুমাৰী কন্যাৰ ভিতৰত কুমাৰীৰ নাম সকলোতকৈ বেছি প্ৰসিদ্ধ। তেওঁলোকৰ কোনো বন্ধন নাই। সেই পতিয়েতো (স্বামীয়েতো) বিকাৰী কৰি তোলে। এই পিতাইতো স্ৰ্গলৈ লৈ যাবলৈ অলংকৃত কৰে। মিঠা সাগৰলৈ লৈ যায়। পিতাই কয় – এই পুৰণি সৃষ্টিক, পুৰণি দেহসহিত একেবাৰে পাহৰি যোৱা। আত্মাই কয় যে মইতো 84 জন্ম পূৰা কৰিছোঁ। এতিয়া পুনৰ মই পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ ল’ম। সাহস ৰাখে, তথাপিও ময়াৰ সৈতে যুদ্ধতো আছে। আগততো এই বাবা (বৰহমাবাবা) আছে। ময়াৰ ধুমুহা বেছিকৈ এওঁৰ ওচৰলৈ আহে। বহুতে আহি সোধে যে বাবা মোৰ এনেকুৱা হয়। বাবাই কয় যে সন্তানসকল – হয়, এই ধুমুহাতো নিশ্চয় আহিব। প্ৰথমেতো মোৰ ওচৰলৈ আহে। অন্তত সকলোৱে কৰ্মাতীত অৱস্থা পাই যাব। এয়া কোনো নতুন কথা নহয়। কল্প পূৰ্বেও হৈছিল। নাটকত ভূমিকা পালন কৰিলা, এতিয়া আকৌ উভতি ঘৰলৈ যাব লাগে। সন্তানসকলে জানে – এই পুৰণি সৃষ্টি নৰক। কয়ো যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কষীৰসাগৰত আছিল, তেওঁলোকৰ কিমান ভাল ভাল মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰে। প্ৰথম প্ৰথম মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰোঁতে তেতিয়া চাগে গাখীৰেৰে পুখুৰী সাজি বিষ্ণুৰ মূৰ্তি প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। বহুত ভাল ভাল চিত্ৰৰ সাজি পূজা কৰিছিল। সেই সময়ততো বহুত সন্তা আছিল। বাবাই (বৰহমাবাবাই) সকলো দেখিছে। যথাযথ এই ভাৰত কিমান পৱিত্ৰ, কষীৰৰ সাগৰ আছিল। গাখীৰ ঘীউৰ যেন নদী আছিল। এয়াতো মহিমা মহিমা কৰিছে। স্ৰ্গৰ নাম ল’লেই মুখত পানী আহি যায়। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা। সেয়েহে বুদ্ধিত বোধশক্তি আহিছে। বুদ্ধি গুচি যায় নিজৰ ঘৰলৈ, আকৌ স্ৰ্গলৈ আহিম। তাত সকলোবিলাক নতুনেই নতুন হ’ব। বাবাই (বৰহমা বাবাই) স্বী নাৰায়ণৰ মূৰ্তি দেখি বহুত আনন্দিত হৈছিল, বৰ মৰমেৰে ৰাখিছিল। এইটো বুজি নাপাইছিল যে “ময়েই এয়া হ’মগৈ”। এই জ্ঞানতো এতিয়া বাবাৰ পৰা পাইছে। তোমালোকৰ বৰহমান্ড আৰু সৃষ্টি চক্ৰৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান আছে। জানা যে আমি কেনেকৈ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰিম। বাবাই আমাক ৰাজযোগ শিকাই আছে। তোমালোক সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হ’ব লাগে। বাকী অলপ সময় আছে। শৰীৰৰ কিবা নহয় কিবাতো হৈ থাকে। এতিয়া তোমালোকৰ এয়া অন্তিম জন্ম। এতিয়া তোমালোকৰ সুখৰ দিন আহে, নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি। দেখিবলৈ পোৱা যে বিনাশ সন্মুখত ঠিয় হৈ আছে। তোমালোকে তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা। মূলৱতন, সূক্ষ্মৱতন, স্থূলৱতনক ভালধৰণে জানা। এই স্বৰ্গদৰ্শন চক্ৰ তোমালোকৰ বুদ্ধিত ঘূৰি থাকে। আনন্দিত হোৱা। এই সময়ত আমাক বেহদৰ পিতাই, শিক্ষক হৈ পঢ়ায়। কিন্তু নতুন কথা হোৱাৰ বাবে বাবে বাবে পাহৰি যায়। নহ’লে বাবা বুলি কোৱা মাথৰই আনন্দৰ পাৰা উৰ্ধগামী হৈ যাব লাগে। ৰামতীথ, স্বীকৃষ্ণৰ ভক্ত আছিল। গতিকে কৃষ্ণৰ দৰ্শনৰ বাবে কিমান যত্ন কৰিছিল। তেওঁৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ গ’ল আৰু আনন্দিত হৈ গ’ল। কিন্তু তাৰ পৰা কি হ’ল? একোৱেতো নাপালে। ইয়াততো তোমালোক সন্তানসকলৰ আনন্দও আছে কিয়নো জানা যে 21 জন্মৰ বাবে আমি ইমান উচ্চ পদ পাওঁ। 3 ভাগতো তোমালোক সুখী হৈ থাকা। যদি আধা আধা হয় তেতিয়াতো লাভ নহ’ল। তোমালোক 3 ভাগ সুখত থাকা। তোমালোকৰ নিচিনা কোনেও সুখ দেখিবলৈ নাপায়। তোমালোকৰ বাবেতো অপাৰ সুখ। মহান সুখততো দুখৰ বিষয়ে গ’মেই নাপায়। সংগমত তোমালোকে দুয়োটাকে জানিব পাৰা যে এতিয়া আমি দুখৰ পৰা সুখলৈ গৈ আছোঁ। মুখ আছে দিনৰ ফালে আৰু ভৰি আছে ৰাতিৰ ফালে। এই সৃষ্টিক লঠিয়াব লাগে অৰ্থাৎ বুদ্ধিৰে পাহৰিব লাগে। আত্মাই জানে যে এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে, বহুত ভূমিকা পালন কৰিলোঁ। এনেকৈ নিজৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে। এতিয়া যিমান পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানেই মামৰ (বিকাৰৰ লেপ) আঁতৰিব। যিমান পিতাৰ সেৱাত থাকি (পিতাৰ) সমান কৰি তুলিবা, সিমানেই পিতাক প্ৰত্যেক্ষ কৰাবা। বুদ্ধিত আছে যে এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে। সেয়েহে ঘৰকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। পুৰণা ঘৰ জহি-খহি গৈ থাকে। এতিয়া ক’ত নতুন ঘৰ, ক’ত পুৰণা ঘৰ। ৰাতি-দিনৰ পৰ্থক্য আছে। এয়াতো হুবহু বিষয়-বৈতৰণী নদী। ইজনে সিজনক মাৰে, হাই-কাজিয়া কৰি থাকে। বাবা আহিল গতিকে যুদ্ধ যি বাকী আছিল সেয়াও আৰম্ভ হৈ গ’ল। যদি স্বৰীয়ে বিকাৰত সহযোগ নিদিয় তেতিয়া কিমান অত্যাচাৰ কৰে। কিমান মগজ খটুৱায়। কল্পৰ পূৰ্বেও অত্যাচাৰ হৈছিল। সেয়া এতিয়াৰ কথাৰ গায়ন কৰা হয়। দেখিবলৈ পোৱা কিমান মিনতি কৰে। সেয়াই নাটকৰ ভূমিকা চলি আছে। এইজন পিতাই জানে আৰু সন্তানসকলে জানে অন্য কোনেও নাজানে। আগলৈ সকলোৱে বুজিব। গায়নো কৰে – পতিত-পাৱন, সকলোৰে সংগতি দাতা পিতা। তোমালোকে যিকোনো লোককে বুজাব পাৰা যে ভাৰত স্ৰ্গ আৰু নৰক কেনেকৈ হয় আহিলে তেতিয়া আমি আপোনালোকক গোটেই বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল বুজাম। এই বেহদৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল ঈশ্বৰেহে জানে আৰু তোমালোক ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলে জানা। পৱিত্ৰতা, সুখ-শান্তিৰ কেনেকৈ স্থাপনা হয়, এই বুৰঞ্জী-ভূগোলক জানিলে আপোনালোকে সকলো জানি যাব। বেহদৰ পিতাৰ পৰা আপোনালোকে নিশ্চয় বেহদৰেই উত্তৰাধিকাৰ ল’ব। এয়া আহি বুজক। বিষয় বহুত আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰতো এতিয়া মগজেই

ভৰপূৰ হৈ গৈছে। আনন্দৰ পাৰা কিমান উৰ্ধগামী হয়। সকলো জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলৰ আছে। জ্ঞানপূৰ্ণ পিতাৰ পৰা জ্ঞান পাই আছা। পুনৰ আমি়েই গৈ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'মগৈ। তাত আকৌ এই জ্ঞান একোৱেই নাথাকিব। বুজিবলৈ কিমান গুঢ় কথা আছে। সন্তানসকলে চিৰিৰ চিৰক ভালদৰে বুজি গৈছা নহয়। গতিকে এয়া ৪৪ৰ চক্ৰ। এতিয়া মনুষ্যকো স্পষ্টকৈ বুজাব লাগে। ইয়াক (এই সৃষ্টিক) জানো এতিয়া সৰ্বগ বা পৱন সৃষ্টি বুলি ক'ব। সত্যযুগ বেলেগ, কলিযুগ বেলেগ বস্তু। এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, এয়া বুজাবলৈ সহজ। বুজনি ভাল লাগে। কিন্তু পুৰুষাৰ্থ কৰি স্মৃতিৰ যাৰাত থকা, এইটো বহুতৰ দ্বাৰা হ'ব নোৱাৰে। ভালবাবু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) এই পুৰণি দেহ আৰু সৃষ্টিক বুন্ধিৰে পাহৰি পিতা আৰু ঘৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। সদায় এইটোৱেই আনন্দত থাকিব লাগে যে এতিয়া আমাৰ সুখৰ দিন অহাৰ পথত।

(২) জ্ঞানপূৰ্ণ পিতাৰ পৰা যি জ্ঞান প্ৰাপ্ত হৈছে তাক স্মৰণ কৰি মগজ ভৰপূৰ কৰি ৰাখিব লাগে। দেহ-অভিমানত আহি কেতিয়াও কোনো প্ৰকাৰে শ্বাসবুদ্ধ হ'ব নালাগে।

বৰদান: ঈশ্বৰীয় ভাগ্যত প্ৰকাশৰ মুকুট প্ৰাপ্ত কৰোঁতা সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হোৱা
জগতত ভাগ্যৰ চিন ৰাজপাট আৰু ৰাজপাটৰ চিন হৈছে মুকুট। সেইদৰে ঈশ্বৰীয় ভাগ্যৰ চিন হৈছে প্ৰকাশৰ মুকুট। আৰু এই মুকুট প্ৰাপ্তিৰ আধাৰ হৈছে পৱিত্ৰতা। সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ আত্মাসকল প্ৰকাশৰ মুকুটধাৰী হোৱাৰ লগতে সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰেও সম্পন্ন হয়। যদি কোনো প্ৰাপ্তিৰ অভাৱ আছে তেন্তে প্ৰকাশৰ মুকুট স্পষ্টকৈ দেখা নিদিব।

স্লেগান: নিজৰ আত্মিক স্থিতিত স্থিত হৈ থকাজনহে মনেৰে মহাদানী হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!